
Umělecký ředitel festivalu KAREL OCH: Diváci jsou rok od roku otevřenější

1. 7. 2011, autor: Tereza Šimůnková, rubrika: Studenti

Po patnácti letech se z křesla umělecké ředitelky festivalu rozhodla odejít Eva Zaoralová. Festivalové kormidlo převzal KAREL OCH, dlouholetý dramaturg a loňský programový ředitel karlovarské přehlídky filmů: „Mám štěstí, že paní doktorka zůstala v týmu jako umělecká poradkyně, dál s námi sleduje filmy, hodnotí je a diskutuje. Mně přibyla velká zodpovědnost, adrenalin a spousta hodin před počítačem.“

Jezdil jste do Varů s batůžkem?

Trochu se za to stydím, ale – nejezdil. Poprvé jsem přijel v roce 2001 rovnou jako tajemník poroty. I pro to se snažím pohybovat mezi diváky, chodit do sálů, sledovat atmosféru během promítání, to, jak lidé reagují na konci, a snažím se s nimi co nejvíce diskutovat. Festival bez diváka by nebyl festival. A fakt je, že lidé po filmech diskutují čím dál raději a více, jsou otevřenější. Mám pocit, že na Varech je fajn, že se lidé, co vybírají filmy, potkají s diváky večer u piva.

Jak moc ovlivňuje umělecký ředitel tvář festivalu?

Festivaly se od sebe navzájem liší právě tím, kdo vybírá filmy a jaký má vkus. Jakkoli je naše dlouholetá spolupráce s paní doktorkou zajímavá a velice tvůrčí, samozřejmě mám nějaké osobní preference a budu se je snažit propagovat. Ale ve větší míře až od příštího roku. Funkci jsem převzal šest měsíců před festivalem a od 46. ročníku chci především, aby proběhl v pořádku. Pak bude čas si sednout, utřídit myšlenky a přemýšlet, co do budoucna. Nepůjde však o razantní změny, ale o změny v rámci stávající struktury, kterou považuji za naprosto vyhovující.

S kolegy vybíráte 180 filmů z víc než 1 600. Asi se vždycky neshodnete. Dupnete si?

Ne, to ne. Aby festival dobře fungoval, prostě se musíme navzájem dohodnout. Ale existuje část programu, v níž mám carte blanche, tedy naprostou svobodu ve výběru filmů. Jde obvykle o historickou retrospektivu, jako třeba letošní Pocta Samuelu Fullerovi. Stejným způsobem pro nás hudební kritik Pavel Klusák léta připravuje Hudební odyseu a máme v něj plnou důvěru.

Jaké filmy baví vás?

Romantické komedie. Ale vyloženě po nich nejdu. Vlastně jsem rád, že vůbec nějakou uvidím. Mám velice rád klasické filmy a považuji za důležité, aby byly v programu. Na tom je taky hezky vidět vkus festivalových organizátorů, co z minulosti považují za důležité. A není třeba bát se sáhnout i po známějším titulu, o kterém sice diváci vědí, ale na plátně ho neviděli. V Cannes jsem byl na projekci restaurované kopie Děti ráje, jednoho z nejslavnějších francouzských filmů všech dob. Když se ředitel festivalu před projekcí zeptal diváků, kdo ho ještě neviděl, zvedla ruku půlka sálu.

Tipnete si, kolik lidí zvedne ruku, když se zeptáte na Marketu Lazarovou, jejíž znovuuvedení v restaurované kopie bude jedním z vrcholů festivalu?

Myslím, že pro většinu to bude premiéra. Uváděli ji vůbec v televizi? I když to je skoro rouhání, takový film podle mě patří pouze na plátno. No, já ji stejně nevidím. Ne proto, že má dvě hodiny čtyřicet, ale protože telefony zvoní každých pět minut a ani mentálně nejsme s to v klidu se kouknout na film. Jen někdy chodíme na ty půlnoční... Doufám, že Marketa Lazarova půjde skutečně (znovu) do distribuce a budu se na ni moci podívat v klidu po festivalu.

Co pověstné varské publikum – taky zraje?

Batůžkáři z devadesátých let jsou vrstevníci většiny lidí ze současného organizačního týmu festivalu. Vracejí se deset, klidně i patnáct let. A i když jsou dneska v zásadě zaopatřeni, někteří stále bydlí ve stanovém městečku, před kterým parkují velká auta. Sentiment k devadesátým letům je silný, a i proto je skvělé, že bude obnoven provoz letního kina. Letní kino, to je atmosféra, na kterou hodně lidí opravdu rádo vzpomíná, podobně jako na proslulé mejdany na bazénu. Budou si to letos moci prožít znovu – a mladá generace diváků to zažije poprvé.

Autorka rozhovoru vystudovala žurnalistiku na Fakultě sociálních věd UK. Rozhovor vyšel 1. 7. ve Festivalovém deníku.